

tens Beregning, som der er stillet Forslag om. Jeg har ment, at der kunde findes en mere rimelig og retfærdig Beregningsmaade af den Afgift, som Bevillingshaveren skal svare for den Særfordel, den Særret, han opnaar ved at faa en saadan Bevilling. Jeg kan slutte mig til den ærede Ordførers (Søgaard) Begrundelse af, at der her ikke bør være Tale om noget Tillæg til Forlystelsesskatten, men om en Betaling for den Særret, som Bevillingshaveren faar. Derfor har jeg ogsaa kunnet slutte mig til den Bestemmelse med Hensyn til Fastsættelsen af Billetpriserne, som skulde være medvirkende til at forhindre, at denne Afgift bliver væltet over paa dem, som besøger Teatrene. Jeg har af en anden Grund ogsaa kunnet slutte mig til at lægge Billetpriserne til Grund for Bevillingsafgiftens Beregning, nemlig fordi det er min Opfattelse, at en Bevillings Værdi afhænger i nogen Grad — hvis ellers alt er lige — af, hvor høje Billetpriser der kan tages.

Derimod har jeg ikke kunnet billige den anden Faktor ved Afgiftens Beregning, nemlig Forestillingernes Antal. Jeg har ikke kunnet indrømme, at dette Antal var noget Maal for Værdien af en Bevilling. Man kan nemlig ikke leve af at give Forestillinger, man skal have Indtægt ved Salg af Billetter til dem, der besøger Forestillingerne. Nu ved jeg ganske vist, at der neppe er mange, der bliver ved at give Forestillinger, hvis ingen overværer disse Forestillinger. Men der er dog i allerhøjeste Grad Forskel paa, om der er mange eller faa Tilskuere, og der er ogsaa i høj Grad Forskel paa, hvordan Betingelserne de forskellige Steder under de vekslende Forhold er for at faa mange Tilskuere. Der vil jo være i høj Grad Forskel paa, om man har Bevilling til at give Forestillinger i en stor Stationsby eller til at give Forestillinger i en lille. Det er klart, at i en stor Stationsby er der Mulighed for med samme Billetpris og samme Forestillingsantal at faa langt flere Tilskuere til en enkelt Forestilling end i en lille Stationsby. Det er ogsaa givet, at i en By, hvor der er flere Teatre, vil nogle af disse have faa Tilskuere til de enkelte Forestillinger, men andre vil have mange; men det er da givet, at en Bevilling til Forestillinger paa et Sted, hvor man kan faa mange til at overvære Forestillingerne, er langt mere værdifuld end en Bevilling til et Sted, hvor der kun bliver faa Tilskuere. Derfor kan jeg ikke indse, at det at lægge Forestillingernes

Antal til Grund ved Beregningen af Afgiftens Størrelse skulde være en rimelig og retfærdig Fremgangsmaade.

Lad mig for øvrigt sige, at dette, at der er forskellige Muligheder for at faa Tilskuere til disse Forestillinger, er noget, vi kan sige os selv rent tankemæssig, men det er ikke derfor noget, som alene hører hjemme i Tankens Verden, det hører ogsaa hjemme i Virkelighedens Verden. Jeg skal nævne et Eksempel, der illustrerer dette. Jeg henter mit Eksempel fra de Regnskaber fra de københavnske Teatre, som er tilstillet Udvalget til Afbenyttelse. Jeg skal ikke nævne Navne. Man vil af disse Oplysninger kunne regne sig til, at der er Teatre — ja, der er i alt Fald eet Teater —, som i et vist Tidsrum har omkring ved 50 Forestillinger pr. Uge; Billetprisen er omkring ved 1 Kr. 50 Ø. Der er et andet Teater, som har omtrent den samme, ja, lidt lavere Billetpris, og et noget færre Antal Forestillinger. Disse to Teatre vil altsaa noget nær komme i samme Afgiftsklasse; i hvert Fald vil det, jeg sidst nævnte, hvis der skal være nogen Forskel, komme i den laveste Klasse. Men nu viser det sig, naar vi betragter Besøgets Størrelse i det Tidsrum, her er nævnt, og som selvfølgelig er ens for begge Teatre, at Besøget for det ene Teaters Vedkommende har været 3239 pr. Uge, medens det for det andets Vedkommende, hvis Forestillingsantal er noget mindre, og hvis Billetpris er omtrent den samme, har været 10 607, altsaa mellem 3 og 4 Gange saa stort som det førstes. Disse to Teatre, hvoraf det ene har et Publikum, der er 3—4 Gange saa stort som det andets, vil komme til at svare noget nær den samme Afgift, og hvis der er nogen Forskel, vil i alt Fald det Teater, der har det største Besøg, komme til at svare den mindste Afgift. Det er et lille Eksempel fra det virkelige Liv. Vi kan sige os selv, at Livets Forhold vil gøre, at Besøget i de forskellige Teatre ikke kan blive lige stort, men det bliver der her ikke taget Hensyn til, og det finder jeg urigtigt. Det, der giver en Bevilling Værdi, er, som jeg nævnte før, Billetprisens Størrelse og dernæst Antallet af Billetter, der kan sælges. Derfor har jeg i Udvalget stillet Forslag om, at man i Stedet for at lægge Forestillingernes Antal til Grund for Beregningen, skulde lægge til Grund det Antal Billetter, som vedkommende Bevillingshaver vil have Ret til at sælge. Jeg kan ikke se rettere, end at det vil være det retfær-